

Fru Vilhelmine, der var staaet af ved Stalden, kom først nu derhen og hørte, hvad der var sket.

„Er Præsten inde hos Oline?“ spurgte hun.

Husjomfruen gentog sin Fortælling.

„Hvad er det for en Oline?“ spurgte Jytte. „Det er da ikke hende den pæne, der ogsaa var her sidste Sommer? ... Tænk!“

Fru Bertha var straks gaaet op til sig selv. Efter den Opdagelse, hun havde gjort paa Køreturen, taalte hun i Øjeblikket ikke at være sammen med Fru Vilhelmine. Hun var ikke sikker paa at kunne dy sig for at sige hende lige op i Ansigtet, hvor skammeligt hun bar sig ad.

Efter at de andre Damer havde faaet Tøjet af, gik de ind i Havesalen. Jytte satte sig for sig selv ved et af Vinduerne. Uvilkaarlig dæmpede de alle tre deres Stemmer under Indtrykket af den højtidelige Handling, der fandt Sted henne i den anden Ende af Huset. Skønt Jytte aldrig selv havde været til Alters og knap rigtig vidste, hvad der foregik ved en saadan Lejlighed, blev hun greben af en ophøjet Stemning ved Tanken om denne Præst, der havde begyndt sin Dag med at plukke Blomster til den gamle Bodils Stue og nu stod derinde ved den syge Piges Seng og bragte hende Trøst med en from Besværgelse. Og hun tænkte, at det vel maatte være for at glemme Sorgen over sin Kærestes Død, at han saaledes helt ofrede sig for andre.

Nu hørte hun hans Stemme. Han kom tilbage gennem den lange Række Værelser sammen med Husjomfruen. Lidt efter stod han i Døren i sit Ornat.